VẤN ĐÁP HỌC PHẬT
Kỳ 65

Giải đáp: Lão pháp sư Tịnh Không
Thời gian: 13/04/2007
Địa điểm: Hiệp hội giáo dục Phật-đà Hồng Kông
Việt dịch: Ban biên dịch Pháp Âm Tuyên Lưu

Quý vị pháp sư, quý vị đồng tu, xin mời ngồi. Hôm nay có 40 câu hỏi, tốc độ của chúng ta phải nhanh một chút. Đầu tiên là câu hỏi của đồng tu Hồng Kông, có 11 câu hỏi.

Hỏi: Câu hỏi đầu tiên, lâm chung trợ niệm có phải là rất quan trọng không?

Đáp: Tổ sư đại đức nhiều đời nói với chúng ta là vô cùng quan trọng. Mà trợ niệm là giúp đỡ một người vãng sanh, vãng sanh tới thế giới Cực Lạc sẽ làm Phật; nói cách khác, trợ niệm là giúp đỡ một người thành Phật, bạn nói công đức này lớn biết bao! Cho nên trước đây Bồ-tát Đại Từ có một bài kệ, rất nhiều người đều biết. Bồ-tát Đại Từ nói, bạn giúp đỡ hai người vãng sanh, trợ niệm, họ thực sự vãng sanh thì công đức còn thù thắng hơn bản thân bạn niệm Phật; giúp đỡ mười mấy người thì phước báo của bạn quá lớn; có thể giúp đỡ hơn 100 người thì bạn là Bồ-tát chân thật. Bạn liền biết được công đức trợ niệm lớn biết bao. Chúng ta nghĩ về tình về lý, nếu bạn giúp đỡ rất nhiều người niệm Phật vãng sanh, tới lúc bản thân lâm chung, công phu kém một chút cũng không sao, nhiều người như vậy ở thế giới Cực Lạc sẽ níu lấy A-di-đà Phật, chúng ta có thể vãng sanh đều là nhờ người đó giúp đỡ, bây giờ nhất định phải kéo Phật cùng tới tiếp dẫn, bạn nói xem có khả năng không? Có khả năng. Người cùng tâm này, tâm cùng lý này. Cho nên bình thường mà nói, giúp đỡ người khác, giúp đỡ họ vãng sanh quan trọng hơn bất kỳ điều gì.

Nhưng trợ niệm có quy tắc, người xưa có một quyển sách nhỏ gọi là Sức Chung Tân Lương, viết bằng văn ngôn văn. Những năm đầu Dân quốc, có người sửa thành văn bạch thoại, gọi là Sức Chung Tu Tri. Quyển sách này rất hay, chúng tôi cũng in rất nhiều, in rất nhiều bản. Những chỗ quan trọng, chúng tôi dùng bút đỏ ghi chú, hình như là mấy bản in sau cùng, nó đã được in màu. Tôi sửa tên quyển sách thành Làm Thế Nào Niệm Phật Vãng Sanh, chính là Sức Chung Tu Tri. Cho nên chuyện này, đặc biệt là đồng tu Tịnh độ phải coi trọng.

Hỏi: Câu hỏi thứ hai, trong 49 ngày sau khi vãng sanh liệu có cần tiếp tục trợ niệm hay không?

Đáp: Phải niệm, 49 ngày sau khi vãng sanh, tốt nhất là câu Phật hiệu không gián đoạn. Cho dù là người vãng sanh bản thân họ công phu thành phiến, hoặc là niệm đạt nhất tâm bất loạn, 49 ngày này niệm Phật hồi hướng cho họ, chắc chắn sẽ nâng cao cấp bậc của họ. Nếu công phu của người này không ổn, không thể vãng sanh, họ thọ sanh trong lục đạo thì công đức này có thể giúp đỡ họ không đọa ác đạo; họ sẽ vãng sanh thiện đạo, ở trong thiện đạo tăng trưởng trí tuệ, là chuyện tốt, đây là lợi ích chân thật. Cho nên lúc niệm phải thành tâm thành ý. Chúng ta nhìn thấy một ví dụ, lúc còn sống không niệm Phật, chưa từng tiếp xúc Phật pháp, sau khi qua đời trong 49 ngày, do bởi trợ niệm vô cùng thù thắng mà họ cảm nhận được, cũng niệm theo. Không ngờ khi mãn kỳ, 49 ngày là mãn kỳ, vào ngày viên mãn 7 thất thì người đó thực sự vãng sanh. Đây chính là thân trung ấm có thể đi theo đại chúng, mặc dù người đã mất rồi, thông thường chúng ta nói linh hồn của họ vẫn chưa rời đi, vẫn ở trong đạo tràng cộng tu với đại chúng, người đó vãng sanh rồi.

Chuyện này chúng tôi không hề hoài nghi chút nào, tại sao vậy? Nhiều năm như vậy, bao nhiêu lần Tam Thời Hệ Niệm, hoặc là trong Hệ Niệm, hoặc là lúc Phật sự Hệ Niệm làm viên mãn, có chúng sanh dựa thân, dựa vào nhà ngoại cảm, nói cho chúng tôi biết tình hình siêu độ của pháp hội này. Nói có một số linh quỷ tham gia pháp hội này, có người vãng sanh, không nhiều, thiểu số, thực sự có vãng sanh. Vãng sanh này là họ thực sự tin tưởng, họ thực sự niệm theo, phát nguyện cầu sanh Tịnh độ, họ vãng sanh rồi. Còn có người sanh cõi trời, có người chuyển sang cõi người, cõi ngạ quỷ chuyển sang cõi súc sanh đều là siêu sanh. Cũng có người vẫn ở lại cõi đó, họ không thể rời đi, số lượng này không ít. Như tình huống này thì chúng tôi gặp qua không chỉ một lần, gặp qua rất nhiều lần, có thể tin tưởng, không phải ở một nơi, không phải là một người nói. Những chuyện nói ra đều khá giống nhau, đây là có thể tin tưởng được.

Hỏi: Câu hỏi thứ ba, dùng bàn tay Phật làm đồ trang trí liệu có thuộc về làm thân Phật chảy máu không?

Đáp: Bàn tay Phật làm đồ trang trí, có, tôi từng thấy qua. Một bàn tay Phật, họ thực sự làm thành đồ trang trí, còn có rất nhiều đầu Phật, tượng hình đầu Phật. Tôi ở Singapore, còn có một người tặng một cái hộp, tặng quà cho tôi, tôi mở ra nhìn thấy là đầu Phật. Hiện tại rất nhiều người nước ngoài dùng nó làm đồ trang trí ở

phòng khách, đây đều là thuộc về làm thân Phật chảy máu, đại bất kính. Nếu như gặp được tượng đầu Phật thì nên làm thế nào? Chúng ta nên đúc thân thể cho đầu tượng đó, đây là đúng đắn. Những hang đá ở Trung Quốc như Đôn Hoàng, Vân Cương, một số người nước ngoài, người Trung Quốc hiện tại cũng không biết, cho rằng đó là tác phẩm nghệ thuật. Không mang được cả tượng Phật thì mang đầu, mang tay trở về. Người địa phương vì tham lợi nhỏ mà ăn trộm, đây là tội lỗi rất nặng, tuyệt đối không được làm.

Hỏi: Câu hỏi thứ tư, lúc đệ tử niệm Phật trong đầu hiện ra tượng Phật, lúc này nên nhất tâm chuyên chú câu Phật hiệu hay là thuận theo tự nhiên?

Đáp: Thuận theo tự nhiên, đừng để ở trong lòng là được. Nếu bạn cứ nghĩ đến tượng Phật này, vậy thì bạn chuyên chú vào câu Phật hiệu, hai phương pháp này đều có thể dùng.

Hỏi: Câu hỏi tiếp theo, đệ tử đọc quyển sách Kiến Hiền Tư Tề do pháp sư Quảng Hóa viết, trong đó có một đoạn nhắc đến giới luật, nói ba giới sát sanh, trộm cắp, vọng ngữ không khai duyên. Nhưng giới tà dâm trong một số tình huống thì có thể khai duyên, xin lão pháp sư khai thị.

Đáp: Cách nói này có vấn đề, tôi khá quen thuộc với pháp sư Quảng Hóa, ông đích thực là nghiên cứu giới luật, nhưng mà không thể nói như vậy. Ngũ giới, bát quan trai giới đều có khai duyên. Trong ngũ giới có sát, đạo, dâm, vọng, tửu, bát quan trai giới thì càng nhiều hơn. Trong Đại thừa giáo, trong giáo nghĩa nói rằng, mỗi điều giới luật đều có khai duyên. Cái gọi là khai già trì phạm là thông mỗi điều giới luật, không hề nói điều giới luật nào không có khai duyên, không hề có, tất cả đều có. Trong tình huống nào đó, điều này bạn phải nghiên cứu Giới kinh, nghiên cứu giới luật thì bạn sẽ hiểu rõ. Lúc đức Phật tại thế, và trong kinh điển đức Phật nói cho chúng ta về những tình huống nào có thể khai duyên cũng đều nói rất rõ ràng, có thể đọc thêm.

Hỏi: Câu hỏi thứ sáu, có người nói mỗi ngày niệm Phật phải niệm mấy ngàn câu, mấy vạn câu mới có tác dụng, nhưng làm thế nào mới có thể chuyên chú niệm Phật, lại có thể biết được bản thân đã niệm được bao nhiêu?

Đáp: Đếm số niệm Phật là pháp phương tiện, tại sao vậy? Giúp ý chí của bản thân có thể tập trung, giảm bớt vọng niệm, bởi vì có vọng niệm thì bạn sẽ không nhớ được. Cho nên đếm số niệm Phật, đối với người mới học mà nói thì rất hữu ích. Sau

khi niệm quen, vọng niệm rất ít rồi thì không cần đếm số nữa. Không cần đếm số, ghi nhớ thời gian, ví dụ mỗi ngày niệm mấy tiếng đồng hồ, đại khái là mấy tiếng đồng hồ, bản thân phải rất rõ ràng niệm bao nhiêu câu Phật hiệu, dùng phương thức này. Công phu đắc lực hay không, không phải là vấn đề niệm Phật niệm bao nhiêu câu, mà là thế nào? Mà là nhất tâm chuyên chú, như vậy mới được. Lại nói rõ ràng với bạn một chút, trong tâm bạn thực sự có Phật thì gọi là niệm Phật; miệng có niệm hay không chẳng quan trọng, trong tâm thực sự có, tới lúc lâm chung, mười niệm hay một niệm chắc chắn vãng sanh. Nếu như nói một ngày cho dù niệm mấy vạn câu, trong tâm không có Phật, trong tâm còn có tham sân si mạn, còn có đúng sai ta người, vậy thì giống như lời đại đức xưa nói, "miệng niệm Di-đà tâm tán loạn, hét bể cổ họng cũng uổng công". Mỗi ngày niệm mười vạn câu, hai mươi vạn câu đều không có tác dụng, tại sao vậy? Trong tâm không có Phật. Phải hiểu đạo lý này. Trong tâm thực sư có Phật, thực sự có Phật, tục duyên trên thế gian này tự nhiên sẽ nhạt, buông xuống. Niệm niệm đều tương ưng với A-di-đà Phật, đây là người thật sự niệm Phật.

Hỏi: Câu hỏi thứ bảy, đệ tử vào hơn 10 năm trước từng đập chết một con rắn, lúc con trai [đệ tử] bốn tuổi thì có những hành động bất thường, thường mất kiểm soát, nghe pháp sư nói, là con rắn bị giết đó dựa trên người con trai, xin hỏi nên hóa giải thế nào?

Đáp: Có khả năng này. Bạn phải siêu độ cho con rắn mà bạn từng giết chết đó. Phương pháp siêu độ đơn giản nhất là dùng Tam Thời Hệ Niệm, hồi hướng công đức niệm Phật tu hành của bản thân cho chúng, hóa giải oan nghiệp này. Đại đa số đều có thể tiếp nhận, chúng rời đi rồi thì bản thân và gia đình bạn đều bình an. Cho nên oan gia nên giải không nên kết. Tam Thời Hệ Niệm này, gặp được pháp hội thì bạn có thể tham gia, lập bài vị cho con rắn này. Thành khẩn cung kính làm pháp hội này, hồi hướng công đức cho nó.

Hỏi: Câu hỏi tiếp theo, lúc đệ tử gặp nạn, từng quỳ trước mặt Hoàng Đại Tiên hứa nguyện, đồng thời nói rằng mỗi ngày nhất định sẽ tới trước miếu cung kính bái lạy. Nhưng hiện tại mỗi ngày tới Phật đường tham gia thời khóa buổi sáng, không có thời gian đi bái lạy Hoàng Đại Tiên. Đệ tử biết thần tiên không thể gạt, nếu không giữ lời liệu Hoàng Đại Tiên có trừng phạt đệ tử không?

Đáp: Bạn tới Phật đường niệm Phật, tôi tin rằng Hoàng Đại Tiên nhất định cũng rất hoan hỷ, không đến mức trừng phạt bạn. Có điều trước đây bạn có duyên

phận với họ, mỗi ngày niệm Phật bạn đều nên hồi hướng cho họ, giống như hồi hướng cho oan gia trái chủ của bản thân vậy, hồi hướng cho họ là được.

Hỏi: Câu hỏi thứ chín, người hỏi nói, không cẩn thận để máy niệm Phật trong quan tài cùng đưa đi thiêu, như vậy có bị coi là làm thân Phật chảy máu không? Nên khắc phục thế nào? Chuyện này có bất lợi đối với người mất không?

Đáp: Chuyện này không có vấn đề. Máy niệm Phật hiện nay rất phổ biến, cũng dễ dàng có được, không phải là đồ vật gì quý giá, thiêu đi không có gì bất lợi đối với người mất cả. Người mất nghe máy niệm Phật, dùng máy niệm Phật nghe niệm Phật, máy niệm Phật này họ cũng mang theo, tôi nghĩ cũng là chuyện tốt. Nhưng vô ý thì được, không được cố tình để máy niệm Phật vào trong để người mất mang theo, vậy thì không được; vô ý thì không sao, vô ý là lỗi lầm.

Hỏi: Câu hỏi tiếp theo, người hỏi nói, chỗ nào đó trên thân thể đệ tử không thoải mái, dùng miếng dán có chú Đại Bi dán vào chỗ đau nhức, sau khi dán xong thì đỡ rất nhiều, nhưng làm như vậy có như pháp không?

Đáp: Đây là cảm ứng, giải thích cho thí nghiệm nước của tiến sĩ Emoto Masaru, ông dùng nước, dán chữ "thương yêu, cảm ơn" lên trên bình nước. Hiện tại bạn coi thân thể mình là bình nước, bạn dán trên thân thể của mình sẽ có tác dụng giống vậy. Nếu như nói tác dụng càng thù thắng hơn, khi dán chú Đại Bi phải phát tâm đại bi thì hiệu quả của bạn sẽ vô cùng thù thắng, phát tâm đại từ đại bi giúp đỡ chúng sanh khổ nạn. Hiện tại tôi cũng không có tiền, cũng không có địa vị, cũng không có quyền lực, dùng phương pháp gì? Dùng phương pháp niệm Phật hồi hướng cho hết thảy chúng sanh khổ nạn. Giống như cầu nguyện cho chúng sanh khổ nạn trong tôn giáo vậy, đây là sự hiển lộ của tâm đại từ đại bi.

Hỏi: Câu hỏi cuối cùng, xin hỏi bài vị Tam Thời Hệ Niệm liệu có thể để chồng lên nhau hay không?

Đáp: Bài vị để chồng lên nhau, tôi từng nhìn thấy qua, để trong một cái hộp. Bạn nghĩ thử xem, bài vị là rất nhiều linh hồn chúng sanh ở trong đó, bạn bỏ họ nằm ở nơi đó, để họ xếp thành một đống, tôi tin rằng họ chen chúc nhau cũng rất không thoải mái, là đạo lý này. Nhất định phải dựng bài vị lên, dựng lên nếu quá nhiều thì phải làm sao? Trước đây tôi ở Cư sĩ lâm Singapore, phương pháp ở Cư sĩ lâm rất hay. Bài vị của họ rất nhiều, họ xếp từng hàng sát nhau, mỗi hàng, họ có kệ, hai mặt của kệ đều có thể xếp, vậy thì xếp được rất nhiều. Mười mấy hàng có thể xếp cùng

nhau, nhưng nhất định là dựng đứng ở đó chứ không phải là xếp bài vị đã viết vào trong hộp, vào trong ngăn kéo, như vậy không tốt.

Nói tóm lại, Phật dạy chúng ta cung kính hết thảy, dùng tâm cung kính để xử lý là đúng rồi. Pháp thế gian cũng như vậy, bạn xem câu đầu tiên trong Lễ Ký "Khúc Lễ nói: không gì không kính", đối với vạn việc vạn vật, thiên địa quỷ thần đều phải có tâm cung kính, như vậy là đúng.

Hỏi: Tiếp theo là câu hỏi của đồng tu Trung Quốc.

Câu đầu tiên, xin hỏi nên hiểu thế nào về thời kỳ mạt pháp?

Đáp: Tượng pháp, chánh pháp, mạt pháp là Thích-ca Mâu-ni Phật giảng ở trong kinh, cũng tức là trước đây lúc ngài dạy học đã nói ra. Tuyệt đối không phải là pháp có chánh, tượng, mạt, không phải vậy, mà là căn tánh của con người. Vào thời xưa, lúc đức Phật còn tại thế, vào thời đó lòng người và xã hội đều chất phác, lòng người thiện lương, phong khí xã hội chất phác, người tu hành dễ thành tựu. Sau 1.000 năm, xã hội lòng người không bằng trước đây, thua xa rất nhiều, dựa theo phương pháp trì giới không thể thành tựu, cho nên mới dùng tu định. Nhưng lại qua 1.000 năm, 2.000 năm sau, tức là xã hội hiện nay của chúng ta. Chúng ta không cần so sánh với người xưa, nếu các bạn bình tĩnh suy xét, lấy Hồng Kông làm ví dụ mà nói, xã hội Hồng Kông, lòng người Hồng Kông hiện tại không giống với người Hồng Kông vào 30 năm trước, đây là điều mà tôi tự nghiệm thấy.

30 năm trước tôi tới Hồng Kông giảng kinh, ở lại Hồng Kông bốn tháng, vào thời đó người Hồng Kông tốt hơn hiện nay, cho dù là tư tưởng, lời nói hành vi, cử chỉ đều không giống hiện nay. Ngoài phố mặc dù có quảng cáo, nhưng những tranh quảng cáo không nhiều như hiện nay, cũng không mê hoặc con người như hiện nay. Một khi so sánh là thấy có sự khác biệt mạnh mẽ. Điều này cho thấy xã hội này quả thực không còn luân lý đạo đức nữa, khoa học kỹ thuật đang tiến bộ, nhân tánh bị mê mờ. Từ tập tánh của con người mà nói, đó là đời sau không bằng đời trước. Người Trung Quốc nói một đời là 30 năm, 30 năm là một đời. Đây gọi là thời kỳ mạt pháp. Cho nên, mạt pháp không phải là chỉ pháp, mà là chỉ con người. Hiện tại con người tâm tình bộp chộp nóng vội, đừng nói là học Phật không dễ gì thành tựu, học pháp thế gian cũng chẳng dễ gì thành tựu, đạo lý là ở chỗ này. Cho nên Phật nói, thời kỳ mạt pháp chỉ có tu Tịnh độ thì còn được. Ngoài pháp môn này ra đều cần tâm địa thanh tịnh, chân thành, từ bi mới có thể có thành tựu. Huống hồ kinh điển mà mỗi pháp môn căn cứ theo đều tương đối nhiều, kinh luận của Tịnh độ tông là ít nhất,

năm kinh một luận, rất thích hợp với người hiện thời. Cho nên Phật nói, thời kỳ mạt pháp tu Tịnh độ là vô cùng có đạo lý.

Hỏi: Câu hỏi thứ hai, làm thế nào đoạn tình dục, tinh tấn tu trì?

Đáp: Vấn đề này hỏi rất hay, rất quan trọng, tại sao vậy? Không thể đột phá cửa ải tình dục này thì niệm Phật đều không thể thành tựu. Vậy phải đoạn như thế nào? Nhất định phải hiểu rõ đạo lý, bạn thực sự hiểu rõ chân tướng sự thật rồi thì bạn sẽ biết được nó có hại, không có lợi, người Trung Quốc có câu đó là "có trăm điều hại mà không có chút lợi", bạn còn dám dính vào nó sao? Trong giới luật Phật pháp có hai điều nặng nhất, một là sát sanh, hai là dâm dục. Hai điều này chỉ cần dính vào một điều thì sẽ hủy hoại hết tất cả công phu của bạn, cho nên phải có tâm cảnh giác cao độ. Tu hành tuyệt đối không chỉ là đời này kiếp này, đời này của bạn có được thân người gặp được Phật pháp, trong Phật pháp gặp được chánh pháp không phải là chuyện dễ dàng. Chắc chắn là trong đời quá khứ bạn từng tu Phật pháp, đời này bạn mới có duyên phận gặp được, gặp được mới có hứng thú, mới sanh tâm hoan hỷ, đều không phải là một đời, hai đời, ba đời.

Kinh Kim Cang nói rất hay, phải dựa theo ý nghĩa của kinh Kim Cang mà nói, mỗi vị đồng tu hiện tại của chúng ta, cho dù bạn chỉ đến giảng đường này một lần, chỉ nghe kinh một lần, nghe rất hoan hỷ, đều là thiện căn nhiều đời nhiều kiếp trong quá khứ tu tập tích lũy được. Tại sao không thể thành tựu? Đại khái một cái chính là sát nghiệp, một cái chính là dâm nghiệp, bạn phạm phải hai điều này, cho nên bạn không thể thành tựu. Bạn đời đời kiếp kiếp ở trong luân hồi mà học lại! Ngày nào hai môn học này thi đậu rồi thì bạn mới có thể giải thoát, bạn mới có thể nâng cao lên trên. Không thể không biết sự, lý này.

Hỏi: Câu hỏi thứ ba, nhân viên chính phủ thường bị sắp xếp đi tiếp khách, trong lòng bất lực, xin hỏi nên làm thế nào mới tốt?

Đáp: Sắp xếp đi tiếp khách cũng là chuyện tốt, tại sao lại cảm thấy bất lực? Lúc tiếp đón cũng chính là lúc hoằng pháp. Đại khái vào khoảng mười mấy năm trước, có một lần tôi quay về Trung Quốc, ở tại khách sạn Quốc Tế Bắc Kinh, tôi chỉ ở khách sạn Quốc Tế vào lần đó. Lúc đi bộ xuống lầu, ở cầu thang gặp được một người bạn ở Mỹ, lúc đó tôi vẫn còn sống ở Mỹ. Con trai của ông kết hôn, kết hôn vào ngày hôm đó, cô dâu là người Nhật Bản, cô gái Nhật Bản này du học ở Đại học Bắc Kinh, là bạn học của con trai ông. Cho nên hôm đó tổ chức hôn lễ, ở cửa cầu thang nhìn thấy tôi, nhất định phải kéo tôi đi làm người chứng hôn cho bằng được.

Tôi hỏi ông, đương nhiên anh nhất định đã có người chứng hôn, anh không thể nào nói nhất thời đi kiếm người được. Ông nói với tôi, ông mời phó chủ tịch Chính Hiệp - Trình Tư Viễn, mời ông làm người chứng hôn, hiện tại gặp được tôi, muốn kéo tôi cũng tới đó, trên sân khấu có hai người chứng hôn, một tăng một tục. Không biết các đồng tu có biết ông Trình Tư Viễn hay không? Đại khái trước đây có một diễn viên nổi tiếng tên là Lâm Đại, ấn tượng này tương đối sâu, ông là ba của Lâm Đại.

Khách của ngày hôm đó là đại sứ quán Nhật Bản, nhiều ông trùm kinh doanh Nhật Bản đang kinh doanh ở Trung Quốc, còn có các quan chức chính phủ Trung Quốc, ông nói với tôi như vậy, vậy được, tôi đồng ý ngay lập tức. Bởi vì chứng hôn phải lên sân khấu nói vài lời, mười phút, mười phút này tôi giảng Phật pháp, họ làm sao mà không nghe được chứ? Sau khi nghe xong đều vui vẻ. Đây là chuyện tốt, cơ hội tốt! Cho nên phải nắm bắt cơ hội, đó là cơ hội tốt. Thế nào gọi là Phật pháp? Họ vừa nhìn thân phận của tôi đứng trên sân khấu, tôi phải luôn nói về sự nghiệp của mình. Học Phật, Phật là gì? Giảng rõ ràng, giảng thấu triệt, vài câu nói rất có tác dụng. Cho nên không có chuyện nào không phải là chuyện tốt. Hy vọng ghi nhớ lời tôi thường nói, "người nào cũng là người tốt, việc nào cũng là việc tốt", chỉ xem bạn dụng tâm như thế nào, bạn biểu đạt như thế nào, vậy là đúng rồi. Cho nên chính phủ, cấp trên sắp xếp cho bạn đi tiếp khách, không cần tránh né, cứ vui vẻ mà làm tốt công việc.

Hỏi: Câu hỏi thứ tư, xin hỏi tại gia, xuất gia tu trì có gì khác biệt?

Đáp: Không có gì khác biệt, tu trì không có khác biệt, hoằng pháp có khác biệt. Xuất gia là giống như hiện tại ở trong trường học, xuất gia là giáo viên chuyên nghiệp; tại gia cũng có thể làm công việc hoằng pháp lợi sanh, là giáo viên kiêm nhiệm, không phải là chuyên nghiệp, khác biệt ở chỗ này. Ở Trung Quốc nhiều năm nay, người xuất gia hoằng pháp, người tại gia hộ pháp, hộ trì đạo tràng, hộ trì chánh pháp. Ngoài điều này ra thì không hề có khác biệt.

Hỏi: Câu hỏi tiếp theo nói, bản thân muốn xuất gia, nhưng nếu xuất gia lại có ảnh hưởng rất lớn đến người nhà thì nên làm thế nào mới tốt?

Đáp: Tôi khuyên bạn đừng nên xuất gia, tại sao vậy? Xuất gia rất không dễ dàng. Còn nhớ đại đức xưa có hai câu vè thuận miệng, hiện tại gọi là câu cửa miệng, có hai câu, "trước cửa địa ngục tăng đạo nhiều". Nếu bạn nghĩ tới câu nói này, vậy thì bạn hãy suy nghĩ xem có nên xuất gia hay không? Nếu xuất gia thì học theo Thích-ca Mâu-ni Phật, học tổ sư đại đức, không có vấn đề, xuất gia tốt, vô lượng công đức.

Nếu không giống Thích-ca Mâu-ni Phật, không giống tổ sư đại đức, vậy thì phiền phức lớn rồi, "một hạt gạo thí chủ, nặng như núi Tu-di, đời này không liễu đạo, mang lông đội sừng trả", đời này không liễu đạo, phải đọa vào ba đường ác, thọ xong tội ở ba đường ác thì biến thành súc sanh trả nợ, bạn nói xem chuyện này phiền phức biết bao. Học Phật nếu như một lòng muốn cầu sanh Tây Phương Tịnh Độ, thân cận A-di-đà Phật thì đừng xuất gia! Đối với những đồng tu muốn xuất gia thì phải suy xét thật kỹ.

Hiện nay, mấy năm gần đây chúng tôi đã nói đến quá nhiều, không chỉ là xuất gia, mà ngay cả tại gia học Phật cũng phải bắt đầu học từ giáo dục cắm rễ. Đệ Tử Quy, rễ của nhà Nho, rễ truyền thống Trung Quốc; Cảm Ứng Thiên, rễ của nhà Đạo; Thập Thiện Nghiệp, rễ của nhà Phật, phải cắm chắc ba cái rễ này; nếu xuất gia, còn phải cắm thêm một cái rễ đó là Sa-di Luật Nghi. Bốn thứ này bạn đều có thể thực hành, có thể làm được thì bạn mới là người xuất gia tốt, nếu không làm được thì vấn đề rất nghiêm trọng. Cho nên muốn xuất gia thì phải học trước. Tốt nhất là xuất gia, trước khi xuất gia hãy học kinh giáo trước, thực sự hiểu được Phật pháp. Nếu thực sự có hứng thú, đời này của chúng ta giống như Phật vậy, cả đời làm công việc dạy học đa nguyên văn hóa, giảng kinh dạy học, buông xuống vạn duyên, như vậy thì được.

Bạn nói sau khi xuất gia mới học thì rất khó khăn, sau khi xuất gia không dễ học. Bạn ở trong một đạo tràng, một mình bạn học rất tinh tấn, người khác không học, họ nhìn thấy bạn không thuận mắt, nhìn thấy không thuận mắt thì không cách nào sống chung được, bạn chỉ đành rời đi. Trước đây tôi học kinh giáo ở Đài Trung, thầy Lý nói qua với tôi rất nhiều lần, không chỉ một lần, thầy nói tương lai anh xuất gia giảng kinh, giảng không tốt thì không sao, nếu như giảng tốt thì tương lai sẽ đi vào đường cùng. Thầy nói với tôi như vậy. Đời này của tôi các bạn đều biết, thực sự là đi vào đường cùng, không có ngôi chùa nào dung nhận tôi cả, may mà có một số cư sĩ nghe kinh tới giúp đỡ. 56 năm nay tôi còn chưa từng bị đói, bị rét, tam bảo gia trì, hộ pháp chăm sóc. Lời của thầy tôi đều thành sự thật rồi. Cho nên học giảng kinh chẳng có lợi lộc gì đâu, nhất định phải biết điều này.

Nhưng mà khổ thế nào cũng phải chịu, đây là câu "thay chúng sanh chịu khổ" mà Phật nói trong kinh, khổ nạn mà chúng sanh phải chịu quá nhiều rồi, chúng ta chịu chút khổ này là thay chúng sanh chịu khổ. Hy vọng sự đau khổ của chúng sanh có thể giảm bớt một chút, chúng ta có thể chịu đựng thêm một chút, bạn phải phát

tâm này mới được; không phát tâm này thì tốt nhất đừng xuất gia. Thực sự muốn xuất gia thì phải ghi nhớ hai câu của Thế Tôn, "lấy giới làm thầy, lấy khổ làm thầy", nhất định phải nghiêm trì giới luật, không sợ khổ. Thực sự là chịu được khổ cực mà người khác không thể chịu được, nhẫn được sỉ nhục mà người khác không thể nhẫn được, như vậy mới được, mới có thể có thành tựu.

Hỏi: Câu hỏi tiếp theo, xin hỏi phát tâm cho dù là đau bệnh gì tới đều kiên trì không uống thuốc, không đi bệnh viện, chỉ niệm A-di-đà Phật có được không?

Đáp: Chuyện này phải xem tình huống, xem tình hình, không thể đánh đồng như nhau. Trong kinh giáo đức Phật cũng không hề nói như vậy với chúng ta, có bệnh vẫn là phải đi khám bác sĩ. Nhưng người học Phật chúng ta hiểu được, bệnh là sinh lý, tâm lý có vấn đề. Trong tâm lý thì đó là tam độc phiền não, tham sân si mạn, Phật nói đây là độc tố trong tâm lý của bạn; nếu độc tố này truyền nhiễm sang sinh lý thì cơ quan, tế bào của bạn sẽ bị nhiễm virus gây bệnh này. Phương pháp chữa trị tốt nhất là cả thể chất lẫn tinh thần. Nhất tâm chuyên niệm A-di-đà Phật, buông xuống tham sân si mạn, cố gắng bồi dưỡng tâm chân thành, thanh tịnh, từ bi cho bản thân bạn, vậy thì sẽ giúp ích rất nhiều cho bệnh tật của bạn; thuốc men là trợ duyên. Cho nên chánh trợ song tu thì bệnh này của bạn rất dễ khỏi, thân thể rất dễ khôi phục khỏe mạnh. Không thể không hiểu đạo lý này.

Phật dạy chúng ta tuyệt đối là hợp tình hợp lý hợp pháp. Hiện tại có một số bệnh nghiêm trọng, vậy thì cũng phải xem duyên phận, tại sao vậy? Hiện tại bác sĩ tốt càng ngày càng ít, lại có một điều nữa là có thuốc giả, chuyện này thật quá đáng sợ! Đây gọi là mạt pháp. Mục đích học y của người trước đây là cứu người, người hiện nay học y là kiếm tiền. Ở Mỹ có ba nghề kiếm tiền được nhất: đó là bác sĩ, luật sư, kế toán. Đây là những ngành học hấp dẫn trong trường đại học, học sinh học ngành này để làm gì? Dễ dàng kiếm tiền, họ không phải là cứu người. Vấn đề này rất nghiêm trọng, không thể không biết. Tốt nhất là thế nào? Tốt nhất là giống như trong y học Trung Quốc nói, làm thế nào có thể giữ bản thân không bị bệnh, đây không phải là không làm được. Đối với chế độ ăn uống và sinh hoạt thường ngày phải chú ý, đây là nói vệ sinh, giữ vệ sinh thân thể; tâm tình phải tốt, đừng để bản thân đi tìm những phiền não không đáng có, buông xuống càng nhiều thì tâm càng thanh tịnh, thân tâm thanh tịnh thì không dễ nhiễm bệnh. Vào thời xưa, y dược Trung Quốc là nói trường sanh, nói bất lão, nói đề phòng bệnh tật, trị bệnh không quan trọng, quan trọng là đề phòng bệnh tật, không để bị bệnh.

Hỏi: Câu hỏi tiếp theo, trong buổi giảng lão pháp sư nói, vũ trụ là nhất thời chợt xuất hiện, chúng sanh là hiện tượng các duyên hòa hợp mà khởi. Xin hỏi "nhất thời chợt xuất hiện" và "chúng sanh hòa hợp" là quan hệ gì?

Đáp: Vấn đề này tôi không trả lời ở đây, trả lời ở đây thì hai tiếng đồng hồ không nói xong. Lúc tôi giảng kinh đã giảng rất nhiều, bạn tìm trong đĩa giảng kinh, hoặc là bạn tới quầy lễ tân hỏi mọi người. Hai vấn đề này tôi giảng không chỉ một lần, trong kinh Hoa Nghiêm đều giảng qua mấy lần, bạn có thể mang về nghe nhiều lần.

Hỏi: Câu hỏi thứ tám, cư sĩ tại gia xưng hô cư sĩ tại gia làm trưởng ban hộ niệm là "sư phụ" thì như pháp không?

Đáp: Có thể, không những tại gia gọi tại gia làm sư phụ, người xuất gia chúng tôi, lão cư sĩ Lý Bỉnh Nam là người tại gia, tôi cũng gọi thầy là sư phụ. Tôi theo thầy học kinh giáo, thầy thực sự là sư phụ của tôi. Dùng xưng hô trong Phật giáo thì gọi là hòa thượng, hòa thượng là thân giáo sư, thầy đích thân chỉ dạy tôi, chúng tôi gọi thầy là hòa thượng, đây là tuyệt đối đúng đắn. Nhất định phải hiểu điều này, phải hiểu ý nghĩa của xưng hô này. Huống hồ tại gia đối với tại gia, chỉ cần họ chỉ dạy bạn thì đều nên gọi là thầy.

Hỏi: Trong vòng chưa đầy 8 tiếng sau khi người chết qua đời, có người dùng nội công tác động lên cơ thể người mất, đẩy từ dưới chân ngược thẳng lên đỉnh đầu, nhằm giúp thần thức của người mất nhanh chóng thoát ra khỏi cơ thể. Xin hỏi như vậy có đúng không? Có ảnh hưởng đến người đã mất không?

Đáp: Tốt nhất không nên dùng những thứ này. Tại sao vậy? Trừ khi người đã mất học khí công, nếu họ không học khí công thì họ sẽ rất chán ghét những thứ này; họ chán ghét thì sẽ khởi tâm sân giận, lâm chung khởi tâm sân giận thì sẽ đọa ác đạo, cho nên như vậy không tốt, lúc con người lâm chung, hãy để họ yên tĩnh, ở bên cạnh niệm Phật giúp đỡ họ. Niệm Phật là nhắc nhở họ, hy vọng họ niệm theo, hy vọng họ nghĩ tới cầu sanh Tịnh độ, nghĩ tới thân cận A-di-đà Phật, dụng ý là ở chỗ này.

Trợ niệm đều không được chạm vào giường của họ, không những không được chạm vào người của họ, mà ngay cả giường họ nằm cũng không được chạm vào, họ sẽ sanh phiền não. Lúc con người lâm chung cũng tương đối nhạy cảm, những điều này trong Sức Chung Tu Tri đều giảng rất rõ ràng.

Hỏi: Trong lúc trợ niệm có người nhìn thấy người đã mất ngồi trên hoa sen vãng sanh, xin hỏi như vậy có thể chứng minh người mất thực sự vãng sanh thế giới Cực Lạc không?

Đáp: Có thể nói như vậy. Nếu nhìn thấy Phật tới tiếp dẫn, đương nhiên tốt nhất là người vãng sanh, trước khi tắt thở nói với mọi người xung quanh rằng Phật tới tiếp dẫn tôi rồi. Vậy thì 100% là vãng sanh, không hề sai chút nào. Nếu họ chưa nói lời này, nhìn thấy tướng lành, cũng có khả năng là vãng sanh, họ muốn nói với bạn, họ đã tắt thở rồi, muốn nói với bạn Phật đến tiếp dẫn họ nhưng họ đã tắt thở rồi; hoặc là họ không có sức lực, có tình huống như vậy. Nói tóm lại đây là tướng lành rất tốt.

Hỏi: Câu hỏi tiếp theo, đệ tử phát hiện ra trong lúc tu hành khó mà duy trì tâm chân thành và nhiệt tình như lúc ban đầu mới phát tâm học Phật, thậm chí còn cảm thấy bi ai, xin hỏi đây là chuyện thế nào, là chướng ngại sao?

Đáp: Là chướng ngại. Đây không phải là một mình bạn, hiện tượng này vô cùng phổ biến. Trong cửa Phật có câu ngạn ngữ nói rằng, "học Phật một năm, Phật ngay trước mắt", sơ phát tâm; "học Phật hai năm, Phật ở chân trời"; "học Phật ba năm, Phật thành mây khói", không còn nữa, học tới sau cùng liền trở thành giảo hoạt. Người như vậy quá nhiều, nếu không thì mỗi người đều đi làm Phật rồi! Người học Phật nhiều, người thành tựu ít. Trước đây thầy Lý nói với tôi, một vạn người niệm Phật, thực sự vãng sanh chỉ có hai ba người mà thôi, chính là như vậy, thoái tâm rất nhiều. Thoái tâm không ngoài hai yếu tố, thứ nhất là phiền não của bản thân rất nặng, tức là nghiệp chướng nặng; thứ hai là sự cám dỗ của môi trường bên ngoài quá mạnh. Cho nên thực sự học Phật, xuất gia hay không xuất gia đều chẳng quan trọng, thực sự phải tìm được một môi trường rất thanh tịnh để tu, đối với bản thân chắc chắn có trợ giúp. Rời khỏi thành phố này càng xa càng tốt, chuyện này sẽ rất có trợ giúp đối với bản thân.

Tại gia cũng có thể ở am tranh, cũng có thể tới sống ở nơi rất thanh tịnh để niệm Phật. Cho nên đồng tu tại gia xây Cư sĩ lâm, dựng am tranh, vô cùng tốt. Trước khi tôi xuất gia đã ở am tranh với pháp sư Sám Vân, đó thực sự là am tranh. Lên núi chặt mấy cây gỗ nhỏ làm cột nhà, dùng tre đan thành bức tường vây quanh, tường tre, dùng ít bùn trát lên, phía trên lợp bằng cỏ tranh, ở trong am tranh như vậy. Năm người ở cùng nhau tu hành, cùng nhau niệm Phật, ba người xuất gia, hai người tại gia, tôi còn rất trẻ, còn một vị nữa là lão cư sĩ, lão cư sĩ Chu Kính Trụ, năm người

chúng tôi ở cùng nhau cộng tu. Ngọn núi đó là núi hoang, không có đường, không có nước cũng không có điện, cuộc sống rất thanh bần, bên cạnh có nhiều đất, tự mình trồng chút rau.

Hỏi: Câu hỏi tiếp theo, người hỏi nói, hết thảy tùy duyên, liễu duyên, liệu có quá thiếu tình người hay không?

Đáp: Đây là bạn không hiểu thế nào gọi là tùy duyên, thế nào gọi là liễu duyên thì bạn càng không hiểu. Bạn xem thử Thích-ca Mâu-ni Phật tùy duyên, Thích-ca Mâu-ni Phật thực sự là liễu liễu duyên, ngài có phải là thiếu tình người hay không? Bất kỳ người nào thân cận ngài, ngài đều vô cùng nhiệt tình chân thành tiếp đãi, nhiệt tình chỉ dạy, trước giờ chưa từng từ chối ai, đây gọi là tùy duyên. Nếu bạn thực sự không hiểu thì sớm tối bạn tự soi gương, gương là tùy duyên, bạn cười nó cũng cười; bạn khóc nó cũng khóc. Bạn có động trong lòng, nhưng nó thì không có động trong lòng. Cho nên Phật dạy chúng ta dụng tâm như gương, đây thực sự gọi là tùy duyên, thực sự là liễu duyên, bạn phải hiểu được điều này. Đây không phải là nói về sự, mà là về tâm, tâm phải thanh tịnh thì mới có thể tùy duyên.

Trước đây tôi giảng kinh từng nói qua, tôi từng nói "bất biến nhưng tùy duyên, tùy duyên nhưng bất biến". "Bất biến nhưng tùy duyên" chính là tấm gương, đó là người thế nào? Chư Phật Bồ-tát, Pháp thân đại sĩ, bất biến nhưng tùy duyên. "Bất biến nhưng không tùy duyên" là A-la-hán, họ là bất biến nhưng họ không tùy duyên. "Tùy duyên nhưng bất biến" là Bồ-tát, hiện nay chúng ta học Phật tức là trong tùy duyên học điều gì? Học bất biến. Trong bất biến, tức là không nên để cảnh giới bên ngoài ở trong lòng, trong lòng chỉ có A-di-đà Phật, vậy là đúng rồi. Cho dù là ở nhà, nơi làm việc hay giao tiếp xã hội đều có thể bình thường, tâm địa thanh tịnh. Đặc biệt là trong những môi trường này đều phải tu tâm thanh tịnh, xem thử bản thân còn có chấp trước hay không? Còn có phân biệt hay không? Nếu có chấp trước, có phân biệt thì mau chóng niệm Phật, câu Phật hiệu đề khởi thì phân biệt chấp trước liền tiêu trừ, pháp môn này hay!

Chân thật dùng câu Phật hiệu chính là ở những chỗ này, không phải là bình thường cầm chuỗi hạt niệm mấy trăm câu, mấy ngàn câu, không phải vậy. Trong cuộc sống của chúng ta, trong công việc, trong đối người tiếp vật, ý niệm vừa động, giống như sanh thất tình ngũ dục, sanh hoan hỷ hoặc là sanh chán ghét, ý niệm như vậy vừa sanh khởi liền niệm A-di-đà Phật tiêu trừ đi. Bạn thật sự biết dùng câu Phật hiệu này rồi thì vĩnh viễn duy trì được tâm địa thanh tịnh, bình đẳng, từ bi. Nhân

duyên của bạn vô cùng tốt, Phật pháp nói về pháp duyên thù thắng, tâm địa thanh tịnh sáng rỡ, phước tuệ tăng trưởng, như vậy ở trong Phật pháp mới có hưởng thụ cao nhất của đời người. Học Phật sẽ không học đến nỗi không thông đạt tình người, học đến nỗi duyên cũng không còn nữa, nhân duyên và pháp duyên đều không còn nữa thì sai lầm rồi. "Tùy duyên tùy biến" là phàm phu, phàm phu lục đạo là tùy theo duyên mà biến đổi.

Hỏi: Câu hỏi tiếp theo, lúc có người hỏi đệ tử câu hỏi, đệ tử đều có thể trả lời trúng tâm lý của đối phương, nói chuyện cũng có thể chạm đúng những điều họ muốn nói, xin hỏi đây là tại sao?

Đáp: Bạn đưa ra câu hỏi này cho thấy bạn vẫn chưa khế nhập cảnh giới; nếu thực sự khế nhập cảnh giới thì bạn sẽ không hỏi câu hỏi này nữa. Bạn trả lời vấn đề của người khác là thuộc về kinh nghiệm của bạn, phán đoán của bạn, đại khái là như vậy, gọi là "mười phần thì đúng đến bảy tám", không phải là công phu thực sự. Công phu thực sự thì bạn sẽ không hỏi vấn đề này, bạn nên cố gắng hơn. Có được năng lực phán đoán cũng đã rất khó được rồi, tiếp tục cố gắng, đây là cảnh giới tốt.

Hỏi: Câu hỏi 14, từng nghe nói nhuộm tóc là bất hiếu cha mẹ, bởi vì cha mẹ cho chúng ta là mái tóc đen. Xin hỏi uốn tóc cũng là bất hiếu cha mẹ giống vậy sao?

Đáp: Có thể nói như vậy. Tóc của bạn vốn thẳng, tại sao phải uốn thành xoăn làm gì? Người nước ngoài tóc xoăn, họ sanh ra đã là như vậy. Bạn muốn học theo hình dáng của họ, nói cách khác là bạn chán ghét cha mẹ bạn, tại sao cha mẹ không sanh con ra có mái tóc xoăn? Cho nên, từ bất hiếu mà nói thì có thể nói thông được. Phải giữ nguyên những gì cha mẹ đã ban cho chúng ta, đây là hiếu thuận, thay đổi dáng vẻ này là không tốt. Đồng thời đối với tóc tai, đối với thân thể của chúng ta cũng có tổn hại, bạn muốn thay đổi chúng thì chắc chắn sẽ có tổn hại.

Hỏi: Câu hỏi thứ 15, sau khi con người tắt thở tiến hành cấp cứu nhưng không có hiệu quả, trong tình huống này kiên trì chờ từ 8 đến 12 tiếng đồng hồ sau mới mặc quần áo thì còn có tác dụng không?

Đáp: Chỉ có thể nói là kiên trì chờ từ 8 đến 12 tiếng đồng hồ vẫn là có lợi ích. Tốt nhất là không nên cấp cứu, bác sĩ đều biết, chúng tôi cũng từng tham gia trợ niệm tiễn vãng sanh. Lúc con người tắt thở bác sĩ sẽ hỏi: Có cần cấp cứu không? Cấp cứu rất đau khổ, không có hiệu quả. Cho nên bác sĩ sẽ nói tình huống này cho bạn biết, bạn cần thì họ sẽ làm cho bạn; bạn không cần thì họ cũng rất tán thành. Lúc cấp cứu

chắc chắn sẽ có tổn hại nghiêm trọng nhất, tại sao vậy? Họ đau khổ. Đau khổ thì sanh tâm sân giận, một khi tâm sân giận sanh khởi thì chắc chắn sẽ đọa vào ác đạo. Đây là điều mà rất nhiều người không biết, không hiểu! Cần phải biết những thường thức này.

Hỏi: Câu hỏi 16, đệ tử bỏ tiền viết bài vị vãng sanh ở một đạo tràng, nhưng người viết thay viết sai tên, lại không chịu giúp đỡ sửa lại, xin hỏi nên làm như thế nào?

Đáp: Người viết bài vị không chịu sửa cho bạn thì bạn đi hỏi người quản lý, hỏi trụ trì nhờ họ giúp đỡ, họ sẽ sửa lại cho bạn.

Hỏi: Câu hỏi tiếp theo, hết thảy chúng sanh đều có đức tướng trí tuệ của Như Lai, mà vô lượng vô biên các thánh giả như chư Phật Bồ-tát, A-la-hán v.v., thậm chí là chúa Giê-su và tín đồ Hồi giáo liệu cũng có Tịnh độ của riêng họ hay không?

Đáp: Trong kinh đức Phật nói "tâm tịnh thì cõi Phật tịnh". Không chỉ là chúa Giê-su và tín đồ Hồi giáo, trong mắt của Phật thì họ cũng vốn dĩ là Phật, trong tâm tánh của họ vẫn là có đức tướng trí tuệ của Như Lai, là bình đẳng, không hề khác biệt. Lúc nào họ có thể buông xuống vọng tưởng phân biệt chấp trước thì đó là Phật. Trong tôn giáo của họ, không gọi là Phật cũng được, họ gọi là "Thánh Linh", họ gọi là "Tiên Tri", gọi là Tiên Tri, gọi là Thánh Linh, tương đương với gọi là Bồ-tát trong Phật giáo. Pháp thân Bồ-tát chính là Phật, điều này trong Hoa Nghiêm đã giảng quá nhiều, Pháp thân đại sĩ chính là Phật, phải biết điều này. Cho nên chúng ta đối với bất kỳ tôn giáo nào, thậm chí đối với bất kỳ học phái nào cũng không được coi thường. Đều phải biết câu mà tổ tiên truyền thống Trung Quốc đã nói, "tánh người vốn thiện", phải khẳng định, cho dù họ tin tôn giáo nào, cho dù họ là dân tộc nào, tánh người vốn thiện. Phật nói với chúng ta, "tự tánh vốn giác", vốn giác chính là Phật. Cho nên cần phải tôn trọng, cần phải lễ kính.

Hỏi: Câu hỏi cuối cùng, cái gọi là "ma quỷ", xin hỏi ma và quỷ có gì khác biệt?

Đáp: Ma và quỷ không giống nhau, ma là một cõi, quỷ cũng là một cõi. Trong lục đạo có cõi quỷ, có cõi ma hay không? Có, ma cao hơn quỷ, cõi ma nằm giữa cõi trời Dục giới và Sắc giới. Có người nói, tầng thứ sáu thuộc trời Dục giới chính là ma thiên, ma vương, có thể thấy được phước báo của họ lớn. Ma ưa thích giày vò con người, thích trêu chọc con người, không được đắc tội, đắc tội rồi thì tâm báo thù rất

mạnh. Cho nên trong kinh Phật giảng, a-tu-la, la-sát đều thuộc về loại này. Cũng có người nói, ma nằm cao hơn trời Tha Hóa Tự Tại một tầng, dưới Sơ thiền, đây là chỗ ma vương sống. Cho nên có khác biệt.

Hỏi: Ma thuộc về chúng sanh cõi nào?

Đáp: Họ ở trên trời thì thuộc về cõi trời; họ ở nhân gian thì thuộc về cõi người; họ ở cõi ngạ quỷ thì thuộc về cõi quỷ. Có lẽ là giống như a-tu-la vậy, cõi địa ngục không có, trời Sắc giới và Vô sắc giới không có, trời Dục giới có.

Hỏi: Liệu họ cũng có lãnh thổ của riêng mình không?

Đáp: Có, bởi vì họ có phân biệt, họ có chấp trước, cho nên chúng ta biết được hẳn là phải có, chưa rời khỏi phân biệt chấp trước.

Hỏi: Tiếp theo là đồng tu trên mạng, đồng tu trên mạng có đưa ra 11 câu hỏi.

Câu hỏi đầu tiên, xin hỏi hồi hướng mới được coi là không lừa gạt Phật sao? Lão pháp sư nói phải dùng tâm chân thành từ bi sám hối để đọc kệ Hồi Hướng, nhưng do nghiệp chướng, không thể thực sự hiểu được nên phát tâm chân thành từ bi như thế nào, nếu lúc đọc kệ Hồi Hướng, tận lực duy trì nhất tâm chuyên chú, không để cho vọng niệm xen tạp liệu như pháp không?

Đáp: Như pháp, bạn niệm như vậy là được. Tâm chân thành từ bi cũng không phải trong chốc lát mà phát ra được, hiện tại chúng ta là vọng tưởng làm chủ, phiền não làm chủ, trong phiền não có một hai phần thành ý là được. Dần dần phải nâng cao một hai phần thành ý này của chúng ta, vọng tưởng, phân biệt, chấp trước dần dần giảm bớt, đây là hiện tượng bình thường khi tu học. Quan trọng nhất là phải có tiến bộ, miệt mài không bỏ. Sợ là sợ điều gì? Sợ là bản thân không giữ được thì sẽ thoái chuyển. Thoái chuyển thì đó là tâm chân thành, thanh tịnh, từ bi suy giảm, phiền não tập khí tăng lên, hiện tượng này không tốt. Nhưng hiện tượng này rất nhiều, chúng ta thường nhìn thấy. Nên làm như thế nào? Không được một ngày rời khỏi việc đọc kinh nghe kinh, phương pháp này có hiệu quả. Năm đó tôi học Phật, phát tâm giảng kinh với thầy Lý, mục đích thực sự chỉ có một, phiền não tập khí quá nặng, bạn nói niệm Phật, không được, sẽ đọa lạc; bạn nói tĩnh tọa, cũng không được. Cho nên tôi học giảng kinh. Giảng kinh, bạn phải chuẩn bị, bạn phải rất nghiêm túc, nếu bạn chuẩn bị không đầy đủ thì bạn lên bục giảng sẽ không bước xuống được.

Trước đây tôi giảng kinh, nói cho mọi người biết, tôi là làm học trò, không phải là pháp sư giảng kinh, các bạn phải biết. Người nghe bên dưới đều là thầy của

tôi, đều là giám thị của tôi, các bạn tới đốc thúc tôi, tôi không thể không dụng công. Những gì tôi nói là thật. Căn tánh của mỗi người không giống nhau, căn tánh của tôi phải dùng phương pháp này mới có thể thực sự thu được hiệu quả. Mỗi ngày không rời khỏi kinh giáo, hằng ngày phải đọc, hằng ngày phải giảng. Không chỉ là giảng ở trong giảng đường, đối trước đại chúng mới là giảng, có một người tới, tôi sẽ giảng cho một người, có hai người tới thì giảng cho hai người. Cho dù ở nơi nào, ở ngoài đường gặp được người, tôi cũng nói với họ vài lời, cơ hội giáo dục. Trước giờ chưa từng buông bỏ, cho nên phiền não mỗi năm càng nhẹ dần, mỗi tháng càng nhẹ dần, trí tuệ mỗi năm càng tăng trưởng, mỗi tháng càng tăng trưởng, đây là kinh nghiệm của bản thân tôi, 56 năm đã trôi qua như vậy.

Hỏi: Câu hỏi thứ hai, người hỏi nói, xin hỏi trong cuộc sống thường ngày làm thế nào để phán đoán được công phu tu trì của một người? Nếu một người tái lai thị hiện vai ác, luôn khiến người khác tạo khẩu nghiệp, cũng coi là nhân duyên xảo diệu độ hóa chúng sanh sao?

Đáp: Tổ tiên của chúng ta dạy chúng ta, "làm việc không thành, quay lại xét mình", không dạy chúng ta đi nhìn người khác. Bạn muốn làm thế nào để phán đoán một người nào đó tu hành có công phu hay không, không liên quan gì đến bạn, bạn sẽ không có tiến bộ. Nên học tập như thế nào? Nhìn thấy hành vi thiện của người khác, ngẫm thử xem mình có hay không? Mình nên học tập theo họ; nhìn thấy người khác làm ra hành vi tiêu cực, ngẫm thử xem mình có không? Khi mình có thì phải sửa lỗi, không được có lỗi lầm giống họ. Vậy thì tích cực, tiêu cực đối với bạn đều là thiện tri thức. Thiện Tài đồng tử 53 lần tham vấn, cả đời thành tựu viên mãn chính là học như vậy. Cho nên không có người nào không phải là thầy, không có người nào không phải là thiện tri thức. Bạn nói người tái lai, tất cả mọi người trên thế giới này đều là người tái lai, họ thị hiện tích cực, thị hiện tiêu cực, đều là tới dạy ta, đều là tới cho ta thấy. Chúng ta phải dùng tâm tôn trọng, tâm kính yêu, tâm chân thành để học tập nơi họ, vậy thì ai mà không thành tựu? Không phải là nói Thiện Tài thật may mắn, có thể gặp được nhiều thiện tri thức như vậy. Chúng ta không thua kém Thiện Tài, không hề kém ngài, thế nhưng chúng ta mỗi ngày từ sáng đến tối, nhiều thiện tri thức như vậy mà không nhận ra, đều trôi qua vô ích. Chuyện này không thể trách người khác, chỉ có trách bản thân. Cho nên câu "làm việc không thành, quay lại xét mình" thật quá quan trọng!

Hỏi: Câu hỏi tiếp theo, thường nghe pháp môn Tịnh độ có chánh trợ song tu, vậy thì đối với người "thâm nhập một môn, huân tu lâu dài" còn cần trợ tu như thế nào?

Đáp: Tới lúc công phu đắc lực, chánh trợ song tu là một, chánh trợ không hai; nhưng lúc sơ học, chánh trợ có sự khác biệt rất lớn. Đâu là trợ tu? Hôm nay khuyên nhủ quý vị đồng tu, phải cắm rễ, cắm rễ là trợ tu. Học Đệ Tử Quy, học Cảm Ứng Thiên, học Thập Thiện Nghiệp, đây là trợ tu. Có cái rễ này, bạn chọn một bộ kinh Tịnh độ, pháp môn này thâm nhập một môn, huân tu lâu dài, bạn chắc chắn thành tựu. Nếu bạn không có rễ thì bạn sẽ không thành tựu, tại sao vậy? Người còn làm chưa tốt thì bạn làm sao có thể làm Phật được? Người học Phật hiện nay nhiều như vậy, người thành tựu ít như thế, nguyên nhân là ở đâu? Bỏ qua pháp căn bản.

Tổ tiên của chúng ta, chư Phật Bồ-tát, tổ sư đại đức, có vị nào không coi trọng căn bản đâu? Dạy học căn bản là từ thai giáo! Thời gian học tập quan trọng nhất là trước ba tuổi, đây là giai đoạn mà chúng ta đã bỏ lỡ, không thể trách cha mẹ. Trong kinh Vô Lượng Thọ đức Phật giảng rất rõ ràng, "đời trước không tốt, không biết đạo đức, không có người dạy, tuyệt không trách họ". Chúng ta phải hiểu được, giáo dục truyền thống Trung Quốc đã đứt đoạn ít nhất 100 năm rồi, 100 năm là ba bốn đời, cho nên không thể trách cha mẹ, không thể trách ông bà. Đứt đoạn có nguyên nhân của nó, sau khi nhà Thanh của Trung Quốc mất nước, xã hội vẫn luôn hỗn loạn không yên, quân phiệt cát cứ, tiếp đó là chiến tranh xâm lược của người Nhật Bản, 8 năm kháng chiến, toàn bộ xã hội đều loạn. Tôi sanh ra trong thời kháng chiến, hằng ngày chạy nạn, muốn dạy cũng không cách nào dạy được, chạy trốn quan trọng hơn. Cho nên phải hiểu đạo lý này.

Hiện tại chúng ta hiểu rồi, còn có hoàn cảnh an định như vậy, chúng ta phải hết lòng cố gắng học bù, trước đây chưa học tốt thì hiện tại học, học bù. Thực nghiệm của chúng tôi ở trấn nhỏ Thang Trì chính là làm công việc này, cư dân ở trấn nhỏ này là 48.000 người, nam nữ già trẻ, các ngành các nghề cùng nhau học Đệ Tử Quy. Không phải là chuyên dạy trẻ nhỏ, trẻ nhỏ phải dạy, người lớn thì sao, người lớn chưa học phải học bù. Cho nên sanh ra hiệu quả, cũng mang lại sức ảnh hưởng rất lớn, đây gọi là trợ tu. Cho nên, những thứ căn bản đều thuộc về trợ tu. Nhà Phật nói giới định tuệ, giới là trợ tu, định mới là chủ tu, tuệ là mục đích, nhờ giới đắc định, nhờ định khai tuệ thì mới thu được kết quả.

Hỏi: Câu hỏi thứ tư, làm thế nào để bảo đảm cho người tu hành lúc ngủ mê tránh khỏi ma nạn?

Đáp: Chuyện này cần công phu định, rất không dễ dàng. Nói tới ngủ mê, ngủ mê là vô minh, trong trạng thái vô minh thì bản thân không cách nào khống chế. Cũng giống như một người nằm ngủ gặp ác mộng, họ không cách nào khống chế. Cách tu như thế nào? Phải tu chân thành, thanh tịnh, từ bi, chỉ cần chân thành, thanh tịnh, từ bi không ngừng nâng cao thì vô minh không còn nữa.

Hỏi: Câu hỏi tiếp theo, xin hỏi trong cửa Phật liệu cũng có chuyện tuổi tác xung khắc hay không? Nên hóa giải như thế nào?

Đáp: Trong cửa Phật không có, tuổi tác xung khắc là phong tục tập quán dân gian. Tại sao lại có? Bạn có phân biệt chấp trước thì có. Nếu bạn buông xuống phân biệt chấp trước thì không có gì cả, vẫn là buông xuống tốt hơn!

Hỏi: Câu hỏi thứ sáu, thân thể của chúng ta là do rất nhiều tế bào cấu tạo thành, những tế bào này cũng có linh tri, có thần thức, có tự tánh, tương đương với nói trên thân thể mỗi người chúng ta đều là vô số vô lượng linh thể. Vậy chúng ta đang phá ngã chấp, làm chuyện lợi người chứ không lợi mình liệu có bất lợi đối với những chúng sanh dựa trên thân thể chúng ta không?

Đáp: Cách nghĩ của bạn quá nhỏ hẹp, trên thân thể, không sai, đúng là như những gì bạn nghĩ, mỗi tế bào đều có linh tánh, bạn thiện thì chúng cũng theo bạn hành thiện; bạn tạo ác, chúng cũng theo bạn tạo ác. Chúng tuyệt đối là giống bạn, chúng sẽ không trái ngược với bạn, bạn dẫn đầu. Nếu bạn có thể đoạn ác tu thiện, tích lũy công đức thì tế bào trên người của bạn đều giống bạn, cho nên thân thể của bạn mạnh khỏe, tinh thần của bạn sung mãn, đạo lý là ở chỗ này. Nếu như nói bạn làm chuyện lợi người không lợi mình, chúng đều phản đối, bạn phát tâm này, những tế bào này phản đối thì bạn sẽ bị bệnh nặng, bạn không làm được. Tại sao chúng lại không muốn tu hành chứ? Thật ra mà nói cũng muốn sớm ngày thành Phật, cũng muốn sớm ngày giải thoát. Cho nên bản thân chúng ta phải dẫn đầu, mỗi tế bào đều có thể phối hợp với chúng ta, thân tâm khỏe mạnh, tinh thần vui vẻ.

Hỏi: Câu hỏi tiếp theo, đệ tử học Phật tại gia, gần đây muốn buông bỏ ngoại duyên, toàn tâm tu trì ba năm, nâng cao đạo hạnh rồi mới ra ngoài lợi ích chúng sanh. Với khả năng kinh tế trước mắt, nếu cực kỳ tiết kiệm thì miễn cưỡng duy trì đủ lương thực trong ba năm. Xin hỏi trong tình huống này liệu có nên bố thí không? Đệ tử vì

giúp đỡ chúng sanh, trước tiên vì độ bản thân mình mà tích lũy lương thực liệu có bị coi là tham lam keo kiệt không?

Đáp: Tham lam keo kiệt hay không, chúng ta có thể để qua một bên, vấn đề là bạn có thể buông xuống công việc, cố gắng tu ba năm, bạn đi đâu để tu? Duyên rất không dễ dàng gặp được. Thực sự phát tâm chân thành, giống như đại sư Huyền Trang trước đây vậy, tiếp nối huệ mạng Phật, hoằng pháp lợi sanh, phát dương quang đại di giáo thì sẽ có cảm ứng. Nếu không phải là thực sự phát tâm bồ-đề thì bạn vẫn là làm việc theo cảm tính, cảm ứng sẽ rất khó khăn. Không có cảm ứng thì bạn không tìm được trợ duyên, ai tới giúp đỡ bạn? Tu hành, hoằng pháp đều phải dựa vào hộ pháp, ai tới hộ trì bạn? Không có người hộ trì, cho dù bạn ở đâu thì bạn cũng đều bất an, tâm an thì đạo mới hưng thịnh, tâm bạn bất an thì sao được?

Tích lũy lương thực ba năm, Phật nói tài vật là năm nhà sở hữu, bạn chưa chắc có thể giữ được, tiền tệ sẽ mất giá, bạn tính toán là ba năm, có khả năng một năm đã tiêu hết. Cho nên tôi khuyên bạn vẫn là nên tùy duyên, không cần phải chấp trước. Quan trọng nhất là phải nghiên cứu kinh giáo, mục đích nghiên cứu kinh giáo chính là phải nhìn thấu, nhìn thấu chính là hiểu rõ chân tướng sự thật. Chân tướng của Phật pháp, chân tướng của thế tục, bạn đều thông đạt rõ ràng thì bạn sẽ biết nên làm thế nào. Cho nên không thể không đọc kinh, không thể không nghe giáo. Nếu không phải là quan trọng như vậy thì Thích-ca Mâu-ni Phật hà tất phải giảng kinh dạy học 49 năm? Từ chỗ này suy ngẫm thì chúng ta có lẽ sẽ thể hội được.

Hỏi: Tiếp theo người hỏi nói, kinh Hoa Nghiêm nói "hành bố bất ngại viên dung, viên dung bất ngại hành bố". Xin hỏi tu học Đệ Tử Quy, Thái Thượng Cảm Ứng Thiên, kinh Thập Thiện Nghiệp Đạo, sau đó lại tu học Đại thừa, đây là thuộc về hành bố, nhưng phải tu học thế nào mới có thể viên dung?

Đáp: Học tập là hành bố, lúc vận dụng là viên dung. Bạn xem chư Phật Bồ-tát, tổ sư đại đức, đối nhân xử thế tiếp vật có trái với Đệ Tử Quy không? Có trái với Cảm Ứng Thiên không? Có trái với Thập Thiện Nghiệp không? Toàn bộ viên dung trong đời sống. Học là phải phân chia ra, học từng môn riêng, nhưng lúc ứng dụng thì là viên dung. Nếu bạn không học những thứ nền tảng thì bạn vĩnh viễn sẽ không viên dung. Bạn giảng kinh Hoa Nghiêm tới mức hoa trời rơi khắp, thuộc làu làu thì bạn cũng không viên dung. Tại sao không viên dung? Đầu tiên là bạn sẽ rất ngạo mạn, cảm thấy rất giỏi, thế gian này không người nào có thể sánh bằng tôi, người khác gọi bạn, có khả năng bạn sẽ không thèm để ý đến họ. Những điều trong Đệ Tử

Quy bạn đều không làm được, bạn cho rằng đó là học sinh tiểu học, không đáng để nhắc tới, vậy thì bạn sai rồi. Mọi việc lúc đầu đều khó khăn, cho dù là học Phật, học Nho, học Đạo, cho đến học pháp thế gian, giáo dục nền tảng đều quan trọng. Trung Quốc 5.000 năm nay, nhiều đời có cao tăng xuất hiện, không ngoài điều gì khác, nền tảng quá tốt, nền tảng chân thật, tức là ba cái rễ Nho Thích Đạo. Hiện tại nếu chúng ta không có rễ vững chắc, rễ thanh tịnh thì chúng ta chắc chắn không thể nào có thành tựu trong Phật pháp. Có thể thấy được giáo dục nền tảng quan trọng biết bao.

Nếu thực sự muốn học tốt giáo dục nền tảng, vẫn là phải nương chúng dựa chúng, một mình làm rất khó khăn, phải đi học. Hiện tại chúng tôi có một trường học như vậy, trung tâm ở Thang Trì, là trung tâm giáo dục văn hóa truyền thống của chúng tôi, bạn tới đó học hai ba tháng, học nửa năm. Có thể có thời gian, mức độ thấp nhất chỉ học nửa năm, nương chúng dựa chúng thì bạn mới thực sự có rễ. Nửa năm, trước tiên bắt đầu học, học ba tháng, làm được rồi; sau đó như thế nào? Lại đi dạy học, tới mỗi thôn, tới mỗi nhà để dạy, vậy thì rễ của bạn thực sự cắm xuống rồi. Dạy và học cùng tiến bộ, bạn từ dạy học thì bạn mới thực sự lĩnh hội được ý nghĩa của kinh văn. Bạn không tự mình đi dạy thì không vững chắc. Những giáo viên ở Thang Trì có kinh nghiệm này, tự mình đi dạy hoàn toàn khác với không đi dạy. Đặc biệt là muốn thâm nhập trong Phật pháp thì nhất định phải trải qua kinh nghiệm này, không có kinh nghiệm này thì nền tảng của bạn không vững chắc. Cho nên khóa học này không phải là bảo bạn học thuộc lòng, không phải là bảo bạn giảng, mà là bảo bạn phải thực hành được từng câu từng chữ trong 360 câu vào trong cuộc sống, thực hành trong công việc, trong đối người tiếp vật, vậy rễ của bạn sẽ cắm xuống sâu. Cho dù học pháp môn gì, Nho Thích Đạo đều được, bạn chắc chắn có thành tựu xuất sắc.

Hỏi: Câu hỏi tiếp theo, người hỏi nói, nếu có thể lìa tướng ngôn ngữ, văn tự, tâm duyên để nghe kinh nghe pháp, thì liệu có phải là bất kỳ người nào giảng kinh, bất kỳ văn tự, bất kỳ cảnh duyên nào cũng đều có thể tiếp xúc không?

Đáp: Đúng vậy, nhưng bạn không làm được. Đây là người thế nào? Có thể lìa tướng ngôn ngữ, văn tự, tâm duyên, trong kinh Hoa Nghiêm giảng là từ Bồ-tát Sơ trụ trở lên, là người minh tâm kiến tánh, một khi lìa thì minh tâm kiến tánh rồi, người nào giảng kinh thuyết pháp đều được. Bạn còn có phân biệt, còn có chấp trước thì không được; bạn còn chấp trước có ta, có anh, có họ, vậy thì không được! Kinh Kim Cang nói "tướng ta, tướng người, tướng chúng sanh, tướng thọ giả", bạn đều đầy đủ thì bạn chưa lìa khỏi bất kỳ điều gì. Bồ-tát Mã Minh nói lời này trong luận Khởi Tín,

luận Khởi Tín là giảng cho ai? Bồ-tát Sơ trụ. Bồ-tát Sơ trụ đích thực là như vậy, nếu họ chưa lìa thì họ chưa chứng đắc Sơ trụ, họ vẫn còn ở trong Bồ-tát Thập tín. Bồ-tát Thập tín làm gì? Học lìa, lìa tướng, không phải chốc lát là có thể lìa được. Tức là trước tiên làm nhạt bớt chấp trước của bản thân chúng ta về những phương diện này, trong chốc lát không thể lìa được, tóm lại là nhạt bớt, chấp trước không còn nghiêm trọng như trước, dần dần nhạt bớt. Tới sau cùng quả nhiên không chấp trước nữa, vậy thì đó là cảnh giới A-la-hán. Nhưng A-la-hán dù không chấp trước nữa nhưng vẫn có phân biệt; phân biệt không còn nữa mới là cảnh giới Bồ-tát.

Hỏi: Câu hỏi tiếp theo, nghề nghiệp của đệ tử là hướng dẫn viên cho tàu đánh bạc, thân là đệ tử nhà Phật, nghề nghiệp của bản thân liệu có trái với môn quy tạo thành tội nghiệp không?

Đáp: Vậy thì phải xem bạn dụng tâm gì, nếu dụng tâm của bạn là cứu người cứu đời thì là chuyện tốt. Sòng bạc chính là đạo tràng, người đánh bạc là chúng sanh điên đảo mê hoặc đáng thương, bạn phải tới giúp đỡ họ, gặp được họ phải nói với họ, đánh bạc 10 lần thì thua hết chín lần! Cơ hội đánh thắng rất ít, thực sự thắng được thì tai nạn sẽ tới. Tại sao vậy? Tiền tài bất nghĩa, không nên có. Các bạn xem trên toàn thế giới, có người nào dựa vào cờ bạc mà phát tài không? Mở sòng bạc hình như có vẻ rất khá, bạn xem sòng bạc có đời sau tốt hay không? Mở sòng bạc có báo ứng tốt không thì bạn sẽ hiểu được. Bạn mở sòng bạc tổn hại biết bao người! Nhà Phật nói oan oan tương báo. Bạn hại những người này, tương lai những người này sẽ đòi tiền nợ, nếu họ tự sát chết rồi thì vẫn sẽ đòi mạng bạn, nói cách khác, làm những ngành nghề này là nợ tiền, nợ mạng. Đời này bạn làm không ít, phải bao nhiêu đời bao nhiêu kiếp bạn mới có thể trả hết được? Vừa nghĩ thử đã thấy đáng sợ rồi!

Con người đều muốn phát tài, làm sao để phát tài? Bố thí tài, càng bố thí càng nhiều. Đây là đại sư Chương Gia dạy tôi, dạy tôi từ rất sớm, tôi theo thầy không bao lâu, đại khái khoảng thời gian một hai tháng, thầy dạy điều này cho tôi. “Bố thí tài được giàu có, bố thí pháp được thông minh trí tuệ, bố thí vô úy được khỏe mạnh sống lâu”, thầy dạy tôi, tôi thực sự làm, đích thực là xoay chuyển được vận mệnh của bản thân. Lúc còn trẻ, trong mệnh không có tài khố, tài khố trống rỗng. Ông Lý Gia Thành của Hồng Kông chúng ta, tài khố tràn đầy. Một cố vấn của ông ấy là ông Trần Lãng đã nói cho tôi biết, tôi cũng là do ông Trần Lãng giới thiệu mới quen biết với ông ấy. Ông Trần mới qua đời năm kia, cũng hơn 80 tuổi. Lúc đó chúng tôi cũng thường ở cùng nhau, ông cũng thường xem đĩa của tôi. Ông nói với tôi, lúc Lý Gia

Thành 30 tuổi, vừa mới khởi nghiệp, hai người ngẫu nhiên gặp nhau, ông xem tướng cho ông Lý, ông Trần xem tướng, đoán mệnh, xem phong thủy, là người rất cao minh. Hỏi ông Lý, tương lai anh hy vọng có được bao nhiêu tiền của thì anh mới hài lòng? Lý Gia Thành nói với ông, tôi có được 30 triệu là đã thỏa mãn rồi. Trần Lãng nói với ông, tài khố trong mệnh của anh, tương lai anh sẽ là người giàu nhất Hồng Kông. Từ sau khi hai người quen biết nhau, ông Trần cả đời đều là cố vấn cho Lý Gia Thành, chuyện gì ông Lý cũng đều thỉnh giáo ông. Trong mệnh có!

Trong mệnh tại sao lại có? Đời trước tu, đời trước tu bố thí tài, đây là có nhân. Hiện tại bạn kinh doanh bất cứ thứ gì, làm bất kỳ ngành nghề nào, đó là duyên. Có nhân có duyên, quả báo sẽ hiện tiền. Trong mệnh của bạn không có, bạn cũng làm ngành nghề giống với người ta, người ta kiếm tiền, bạn lỗ vốn, tại sao vậy? Trong mệnh của bạn không có, phải hiểu đạo lý này. Sau khi hiểu được đạo lý này, vậy bạn sẽ không ngưỡng mộ người khác làm quan, phát tài nữa, đó là đời trước tu được! Ta không thể sánh bằng, đời trước không tu, không phải lo, đời này hết lòng cố gắng tu, đời sau ta sẽ có. Đời này họ hưởng phước, hưởng quả báo, hưởng hết rồi, họ không chịu tu thì đời sau sẽ ít đi, không thể nói họ không có, sẽ dần dần giảm bớt, chỗ của ta thì dần dần tăng thêm, bạn biết cách tu! Nếu học Phật thì càng rõ ràng hơn, biết được nên tu như thế nào, biết được nơi nào là ruộng phước, ruộng phước chân thật thì sẽ một vốn vạn lời, thậm chí là một vốn muôn triệu lời, đó là ruộng phước lớn. Bạn nhận thức rồi thì bạn sẽ biết nên làm thế nào. Cho nên bất luận là ngành nghề nào, thực sự có trí tuệ thì đều là đạo tràng tốt, đều nên giúp đỡ chúng sanh ở nơi này giác ngộ, giúp đỡ chúng sanh đoạn ác tu thiện, tích lũy công đức.

Hỏi: Câu hỏi cuối cùng, hiện tại có một số đĩa tuyên truyền về phương diện công ích ngoài xã hội là có bản quyền, nhưng lại do hiện tại đĩa lậu tương đối nhiều, chúng con không bán được đĩa chính hãng. Xin hỏi nếu bán những đĩa tuyên truyền về phương diện công ích, thân là đệ tử học Phật mà nói, thì bán đĩa lậu có được coi là phạm giới không? Liệu có giúp đỡ những người in đĩa lậu cùng nhau trốn thuế không?

Đáp: Phật pháp Đại thừa, luận tâm không luận việc; Phật pháp Tiểu thừa, luận việc không luận tâm, đây là nói giới luật. Cho nên giới Đại thừa và giới Tiểu thừa không giống nhau, giới Tiểu thừa là so đo từng chút một về sự tướng, giới Đại thừa không nằm ở sự tướng, giới Đại thừa nói giữ tâm. Bạn giữ tâm ý thiện lương, lợi mình lợi người thì không có lỗi lầm, giới luật có khai duyên; nếu là vì tự tư tự lợi thì

có lỗi lầm. Bạn hiểu được đạo lý này thì bạn mới có thể nói đến trì giới được. Bạn không hiểu đạo lý này, giới luật giống như sợi dây thừng cột chặt bạn khiến không thể cử động được; nếu bạn hiểu được đạo lý này thì bạn mới biết được giới luật là linh hoạt.

Phía trước tôi có kể với bạn, tôi bị người ta kéo đi làm người chứng hôn, kéo tới tiệc cưới, ông cũng không chuẩn bị đồ chay cho tôi, sát giờ gặp được mới kéo đi. Vậy thì phải làm sao? Ăn rau trong thịt. Ông có rượu, nhiều người đều là có thân phận, cho nên tôi cũng uống một ly rượu, một ly thôi. Họ tới cạn ly với tôi, tôi cũng biểu hiện chút thành ý, như vậy không phạm giới. Đồng thời đây cũng là nói với họ, học Phật, rượu là giới trọng, nhưng giới uống rượu thế nào? Chỉ cần bạn không uống say, khuyên mọi người đừng uống say, tổn hại thân thể! Uống say sẽ mê hoặc, tạo nghiệp, đều là cơ hội giáo dục. Có thể ăn rau trong thịt, Lục tổ ăn rau trong thịt 15 năm, tất cả mọi thứ đều tùy duyên. Vừa nhìn thấy học Phật là tùy duyên như vậy, tự tại như vậy, vậy thì chúng ta đều có thể học, ngay tại đó có mười mấy vị đã bày tỏ thái độ, như vậy thì chúng tôi có thể học. Lợi ích chúng sanh, đây không phải là vì bản thân. Cho nên vì lợi ích chúng sanh, khai duyên. Nếu vì lợi ích bản thân, bản thân muốn ăn, ngại quá, bảo người ta mời, vậy thì tạo nghiệp. Phải hiểu được đạo lý này, lúc nắm được cơ hội thì rộng độ chúng sanh, vậy thì đúng rồi. Được rồi, 40 câu hỏi ngày hôm nay đều đã trả lời xong.